

DEBRECZEN NAGY-VÁRADI

ÉRTESÍTŐ.

Hirdető, szépirodalmi és vegyes tartalmu közérdekű hetilap.

Előfizetési díj:

Egész évre helyben s vidékre . . . 4 frt. Évnyegyedre . . . 1 frt.
Félévre . . . 2 „ Egyes példány . . . 10 kr.

Hirdetések jutányos árért közölletnek, külön mindannyiszor 30 kr bolygédj mellett.

Szerkesztői iroda Debreczenben: Nagyuj-telezsa 1609. sz. a.

Nagy-Váradon előfizetések és hirdetések felvételnek Nuricsán Péter fűszerkereskedésében.

A nyilttérben magán és pártérdökü cikkeket ólcsó árért elfogadunk.

Óhajtottam volna . . . .

Óhajtottam volna dalra kelni

A tavasznak bájjai felett,

Vagy a csaták kedvelt hírnevéről

Éleszeni ifju éneket.

Óhajtottam volna szárnyra kelni,

Hogy szét lássak a világ felett, —

Szárnyaimnak légi röppenésén

Feltüntetni a mult életet.

Óhajtottam volna égig szállni,

Hogy mutassanak fényes csillagot

S onnan a hidegkeblü világha

Beültetni a meleg napot.

Óhajtasom meghallá az isten,

Dalt zengenem megengedtetelt,

És mit isten megértett magasban:

Nem értették lent az emberek.

Gyülöltem hát a romlott világot,

Hol pénzsengés bájosban zeneg, —

Magam itt bár földiek közt jártam:

Lelkem fönt volt, csillagok felett.

Kelt keblemből bánatos sohajtás . . . .

Szélvészszó vadult míg földre ért;

Könnyeimből terhes felhők lettek;

Óh! de sirnom nem volt még elég!

Dorgáltam a hangok keblét rázó

Szavával a makacs emberfajt;

S hogy mitsem ért: felbőszültem — napból

Téptem s dobtam le égő sugart.

Jaj! de ez nem engedé soká meg

Hogy eltépjem drága szép mezét;

Paizsul ékes szívárványt tartott

S őt e bájok megvédelmezték. —

Óh! mért volt oly szép az a szívárvány?

Káprázata mért hódította meg?

Kedvesem! te dalaim eszménye . . .

Érted élünk! én s az emberek.

Vallomások kávé mellett.

— Önbeszélés. —

— Kihallgatta: Bodossy Pál. —

(Folytatás.)

Hanem azt mondhatom is önnek, hogy egy poéza csókja zamatosabb a turkesztán dinnyénél, finomabb a ptyolatnál. Ritka ajaknak van olyan bolondító édessége, hogy mihelyt ajkunkhoz ér, rögtön bűvöljön.

Ah Gunda! az Aladár csókja ép ilyen volt.

— Édes Cecil! monda, nagyon jöltennéd, ha valamit készítenél tehát ebédre, mertul a rendén früstökölhetném.

.. Mit kívánnál izlelni édes Aladár!? nincs egye-

ben mint egy csirkém; eszik a költők a paprikás csirkét?

— Ah! de még menyire megennék?! Azonban ha csak egy szárnyasodvan édes Cecil: az mégis tán — bármennyire tudjon hatványozni egy számtudó, — mégse több csupán egy csirkénél. Nem volna e ezzel rokon oly lény közeledben, mely e gyáva menyiséget a jóllakhatás régióiba emelné?; például ott látok egy kis négylábú, melyet csak ugy az anyatermészet produkált, mikép magzatát a tyuknak.

.. Hiszen macskát csak nem kívánnál ebédelni Aladár?! kérdém csodálkozva.

— Én biz igen, monda, mit gondolsz? a macska kottletnél nincs valami pikánsabb pecsenye. Nézd csak Petrarkát, Alighieri Dantét, Milont, stb. valamennyien ama pecsenyék mellett szerezte világhírű munkáit. Igen legédesebb Cecil! csak menj készítsd ebédünket, mely mellett jeleket fogsz látni, miket egy költő ad magáról, midőn Helikonjáról a földre visszatévedt; menj csak menj! —

Én erre kimentem, elővettem késemet, behunytam szememet és . . . „puli“ nem volt többé.

Ah minő áldozatra nem képes egy hü nő?!

A konyhában dolgomat végezvén, visszajöttem szobánkba, de csak ugy lábujjhegyen járva.

Aladár verset írt.

Ni ni! kicsoda saajtszerű szag áramlik itt valahol?

— Aladár! az égre! tán megittad hajnövesztő tinkturámat, mely borszesszel vegyítve ebben a meszelyes üvegben volt a gerendába téve?!

.. S a te gyönyörű hajadra való tinktura volt volna az Cecilem?!

— Szent Bonifác! tehát csakugyan megittad?!!

.. Mind ezt csupán te éretted Cecilem!

— De én vigasztalhatlan vagyok e miatt Aladár! mert először, most már én e tinkturát nem használhatom, de másodsor is főleg azért, mert most már te benned ez erős hajnövesztő szertől valami jubászbunda féle fog termelődni:

... Kivülről is elviselném én azt teérted Cilikém!

Láthatja Gunda! hogy mennyire szeretett ő engem; ki jogosítva volt, magasztos lelkenél fogva, drága kövek viseléséhez, ő, ő a jubászhundát is elbordá vala érettem.

— „Pulimat“ feltálatam. Mondhatom pompásan étkeztünk.

Olvastam egy könyvből, hogy Schiller a kitünő német költő egy fazék aluttej megevése után jött ama szent hóhortba, mit poétai lángzatnak neveznek, attól oly verset rögtönözvén, aminőt — daczára annak, hogy Bindocci, az egyellen, rögtönözte idáig a legsükeletűbb verseket, — ő kivüle más sohasem volt kész produkálhatni.

Üljetek el Schiller, Bindocci, Heine, Beranger, Byron! azt a magasztosulást sohasem érthették volna el, mibe Aladár beleszellemült, midőn jóllakott.

Azt mondtam ugyanis neki: énekelj meg nekem egy kis macskát Aladár! mivel asszonya kegyetlenül bánik, ugyhogy kicsi macskájának emiatt bele kell halnia!

S ő rögtön kész volt a legkitünőbb verseménnyel, mit ha ismer a világ, őt, okvetlen a tudományos akadémia elnöksizékére emeli.

A költemény így hangzott:

.. Mond, mi bűbáj köt te hozzád?

.. Ah, tudom már Fridolina!

Láttalak tusázva vivva

Hogy a pesztrát felfopozád.

Gömböjü korodat láttam,

— Szinte éhes lettem bele,

Csak úgy lestem, csak úgy vártam,

Szinte tarthatnám a hátam:

Hogy reám is puffent s vele.

Ah! mi kélj s mi boldogság

Lenne, ha lennék körüléd

Törleszkedő kicsi macska.

Nyakamban piros szíjjacska!

— Ah! e vágyra szemem dűlyed...

Tudom: hogy ha főne a hus

— Mit leszedsz te buk-kanállal:

Az a tajték, mi jól esnék,

Hogy enném azt mi étvágygyal.

Enném, ah! e vágy megöl még!!

Hajh! de azt is elképzelem

Hogyha lennél rossz kedélyben,

Én meg jóban, s ugrándozván

A tejes lábost lerugnám

S kárt-tennék majd az edényben...

A fogó hogy fölvilanna

.. És ez a junói menykő

Ugy teremtene majd nyakon,

Hogy kiesném az ablakon,

... S ekor tej, hus, tajték: ágyó!!

Ah idylli idők voltak ezek Gunda! a Chloe és Daphnis korából.

Két hét mult el, amint azt a naptár mutatta, mióta mindennapos vendégem lőn Aladár, s amióta ferjemet nem láttam.

Gondolja meg ön, mit tesz az, két hétig elhagyni egy feleséget, s két hétig egymás szeretetre méltó ember mulattatására bizatni.

A sors azonban megszánt Paczuha miatt, ki oly sok ideig eltudott volt engem hagyni.

Egy napon elém lép Aladár.

— Cecil! monda, édes Cecil! felém egy égi pálya int, híván engem Pestre, ahol csillagom vakítóbb fénynyel fog ragyogni mint eddig. Kivánnál e te hű osztályosa

lenni ama dicsőségnék mi ott engem tártkarokkal vár; a ahol te közönséges ételek helyett babérokkaal táplálkognál, miket halántékaimra a génius pazar marokkal szórand?!

Tudja Gunda! én még babért sohsem ettem, s azt gondolom, hogy az valami költői csemege lehet, a melylyel a poéták kiválólag táplálkogni szoktak. Tehát Paczuha mellözése, Aladár vonzalma illetőek ezek összetétele azt a harmadik dolgot eredményezte, hogy kezet nyujtottan neki, követni őt életben halálban. — No mondja Gunda! tehetett volna okosábbat halandó! mint amiképen én terém?!

Egész nap podgyászoltam, s alig vártam a reggelt midőn indulandók lettünk.

— De kedves Aladár! mondam neki, jó volna ha megtanítaná te engem is verset írni, ugy szeretnék én is híres lenni.

.. Édesem! — felelé — a költő nem lesz, hanem születik. Azt nem lehet ugy megtanulni mint más egyéb dolgokat, vannak ugyan kik a poéták czéhébe beállnak s ott sírnak, zagnak, bugnak, áhitoznak, ömledéznek szóval nyavalyognak, vagyis töltik ott az inasi esztendőket, de honnan legénységig, vagy pláne maiszteriségig fölemelkedniök, s bojtörjanságuknak a Pegazus farkánál fölebb kapaszodhatniök sohasem sikerül.

Maradj te Cecilem! kis folyondárul, ki az óriás csert körül öleled. Hadd legyenek én a zugó vihar kezében az Aeol hárfá, melynek hangjait szerelmelmed tegye zengzetsőbbé. Te csak maradj az én életem fekete keserű kávéjának megédésítő czukra.

* * *

Midőn másnap a nap Angyalfalvára rátekintett s keserűt engem, hogy valamiképen megláthasson már akortávol jártam Aladárral. Nem képzeli ön mily pompás dolog költővel utazni. Örökké szavalt nekem saját költeményeimből; ugy hogy én a vagy gyönyörködésben egészen elfeledém tepertőimet megebédelni. De ki is látott valaha tepertőt ebédelni költemény szavalás alkalmával?! S bár mely témát adtam fel neki: ő kész volt verseivel, kivántam légyen bár azokat alagya, madrigál, jámbus, próza alakban mely versformák címét tőle tanulám.

(Folyt. köv.)

A végzet.

Beszély.

— Irta: Margitay Dezső —

(Folytatás.)

Eszébe jutott a kis ibolya története; a virágáros lány, ki a ráeső virágról azt hívé, hogy hivatik; aztán Julia tekintete, végre a megalázó jelenet nagynőjénél az ezredesné jelenlétében.

— Mily sajtós őss zefűggése az esélyeknek! — kiálta föl magában. — Tegnap még jegyes; kényelemmel körülvett világi s egy nagy vagyonnak kilátásbeli ura; ma pedig — senki... Senki? Vajjon nem több vagyok-e ma, — mint tegnap valék? Óh igen, minden bizonynyal! Hiszen különben bánatot érzének szívemben; pedig én ma sokkal könnyebb kebellet nézek a jövő elé, mint eddig tévém; tegnap tárczám tartalma szerint mértem értékeimet, ma pedig már bensőmben érzem azt. Hanem mindezt nem az eldobott ibolya tévé; nem, és ezerszer nem! Mi sorsomat intézi az nem a végzet, hanem saját akaratom.

Másnap előre küldve festészeti eszközeit, vidor arczsial sietett Rikárd Dégen ezredesné laka felé.

Más alkalommal, ha az utcán haladt, hogy idejét elölje, léptei ámolgyók, öntudata zsibbadt, idegei lazultak

merész tekinteteket vetni a mellette elhaladó hölgyekre, valának; nem érdekelte semmi és senki; nem mulasztá el de nem mintha azokon valami feltűnőt találna, hanem mert ingert keresett, mely apathiájából fölrázza és mert a bálmulás is időbe kerül s az időtől szabadulni óhajtott.

Most fölemelt fölvel s gyors léptekkel sietett odább; idegeiben új erőt érzett; keble telve volt akarattal s oly édesen esett neki azon tudat, hogy lépteinek cselja van, hogy dolga van! Az élet új színbe tűnt föl előtte, s ha utja közben ácsorgó uracsokkal találkozott, szíve sajnálkodással telt el.

Milyen különös módon érzé magát! Mintha nem is ő volna ő; mintha új vér, buzogna ereiben; mintha valami, kellemes meglepettetéséről kelne sejtelem kebelében!

Erzi, hogy kezd valaki lenni.

Az ezredesné Budán lakott s ő gyalog tette meg azt az utat, melyre máskor képtelen lett volna.

Hanem most más ember volt; most annyi erőt, annyi akaratot érzett magában, hogy akár egész Európát begyalogolhatta volna. —

Amint a kitűzött helyre megérkezett, Dégenne nyájas mosolylyal fogadta őt s átvezetve azon terembe, mely műteremül már berendeztetett, így mutatá be leányának, ki már ülésképen várt reá:

— Viktorine! im itt hozom a művészt, ki szives lesz művészi hatalmánál fogva tizenhat éves arczcsokádát hervadatlanná tenni — a vásznan. — Előre tudom, hogy ecsete hízlelő fog neked — az már szokása a művészeknek, kik a másolás közben sem szünnék meg költők lenni. Hanem bármily csinosnak tüntessen is elő, ne feledkezz meg róla, hogy külsőd csak a vásznan lesz örök fiatal, csak itt lesz változatlanul csinos.

— Bocsánat, asszonyom! az ki csak vonásokat fest, de a lelket nem igyekszik azokhoz odakötni, nem érdemi meg a művész nevet s ép ezokból félek nagyon, hogy az elkészítendő arczkép után nem fog többé a művész drága névvel illetni.

Viktoriné, ki eddig némán szemlélé az ifjút, Rikhárd utolsó szavaira elmosolyodik.

Arcza, mely mig hallgatott Baroche Fridrik „figyelő angyalához“ hasonlított, most egyszerre meglevevült, mintha minden izmát egy külön élet szállta volna meg.

— Ön vagy tulszerény, vagy hiu; válasszon e kettő közül. —

— Talán egyiksem egészen.

— Óh, igen, igen, uram. Szemei azt mondják nekem, hogy benne egy művész lelke lakik, s így szerénykedése által vagy azt akarja elérni, hogy bókokkal halmozzuk el; vagy pedig kétségbe esik mielőtt erejét próbára tette s ez esetben . . . .

— Kisasszony, ön tulkegyes. Én nem kicsinylém erőmet; én nem mondám, hogy mitsem tudok, hanem azt mondám, hogy a feladat nehéz; mert ki őnt arczképezni vállalkozik, annak a pezsgő életet kell a hideg vásznonra varázsolnia.

— Jó, tegyen ön amit akar, és nyugodt leszek, mint egy szobor s türelmes, mint a bárány.

Rikhárd elfoglalt helyét a támlány előtt; Viktorine vele szemben ült le, az ezredesné pedig a szomszéd terembe vonult, hol irományait kelle rendeznie.

Valakit arczképezni nem épen olyan mulatságos és élvezetes munka, mint egyelőre látszik.

Midőn valamely ügyesen kivitt képzés befejezetten előtűnk áll elragadtatva kiáltunk föl:

„Mily művészi! mily szép!“

S ha az a mű egy arczkép; egy szer, egy kedvesnő arczképe, önkéntelenül is azon élvezetre gondolunk, melyben az arczképező művész részesült mig az eredetivel szemben ülve, annak minden vonását szabadon és kedvére bálmulhatta.

Pedig nincs töle mit irigylenünk; mert ha a festő művész volt, úgy lángolnia kelle, mialatt művét végezte; lángolnia a szép, az isteni művészetért, vagy . . . .

Egy művész szíve sohasem lehet kihalt, szerelem nél-

küli; hisz mit érne egy diszkert virágok, — az erdő lombok, — a magány éberálmák, — a fülemile dal, az ifjuság költészet nélkül?!

A művész mindég szeret; mindég lelkesül: vagy lelkesül azon eszméért, melyet vásnára tesz, vagy lelkesül a másolat eredetijért.

S ez utóbbi nem ritkán nagyon veszélyes; sokkal veszélyes, mint a tüzzel játszani?

Rikhárd mindezt átgondolta, mig vasznán az arcz s a felső testrészt körrajzát a kezében levő széndarabbal kijelölé. Igen, azt gondolta és aztán elmosolyodék.

— Hogyan e kis vidám, pajkos arcz lehetne reám veszélyes; e nefelejcs szemek kelthetnének lángot kebelemben? . . . Csak azért is: daczoljunk a helyzettel; mutassuk meg, hogy nem vagyunk önkéntelen szolgái a végzetnek, hogy akarunk az ur, mely jövőnket intézi! — gondolá magában s merészen felemelve fejét, tekintetét elfogulatlanul Viktorine nefelejcs szemére függeszté.

— Óh, mily erősen megnézett! Ez is hozzá tartozik a képfestéshez; — kérdé ez mosolyogva.

— Igen, kisasszony; de tekintetem ne sértse őnt; az nem az urhölgyet, hanem a tárgyat illeti, melyet másolok. —

Viktorine megakará harapni alsó ajkát, hanem korán észrevette magát, hogy festő előtt ül, ki minden változást észre vesz, azért békét hagyott azoknak az ártatlan piros ajkaknak; hanem azért nem hagyta magát bosszúlatlanul: el kezdett mosolyogni, mire arca oly bohókás és mégis oly enniváló lett; szemei ragyogni és kacagni kezdtek s az a két rozsás gödörke ott kétfelől oly szédítővé változott, hogy azt látva nem remegni csak egy márványszobor lett volna képes.

Rikhárd nem akart remegni s ezt el is érte az által, hogy rajzát félbehagyva, tekintetét egy arczképre függeszté, mely vele épen szemben az átelleni falon függött.

Vajjon mit akarhatott Viktorine e mosolylyal? a művészt akarta zavarba hozni egy lemásolhatlan arczczal? vagy azt akarta megmutatni, hogy egy hölgy még akkor sem szűnt meg szép leány lenni, midőn másolandó tárgy?

Legyen így, vagy úgy: annyi igaz, hogy e mosoly a boszu mosolylyal volt.

Meglehet, hogy Rikhárd nem gondolkozott e kérdés fölött, hanem azért érzé, hogy tanácsos lesz annak a tisztos matronának arczképét vizsgálni ott a tuloldalalon, mig az a mosoly itt, a lefestendő arczán el nem enyészik.

— Köszönöm uram, úgy látom, hogy önre nézve fázasztó lenne, ha első ülésünk tovább tartana.

— Óh, kérem, reám legtválabbról sem.

— Engedelmevel fejezzük be az első napot. Látja, én kissé bohókás és nagyon szeszélyes vagyok. Most például azt vettem fejembe, hogy ha még tovább ülnék előtte, nagymama fölötötjét fogná fejemre fosteni; — hisz ön folyton az ő arczképére nézett helyettem.

Rikhárd nem akart bosszankodni e megjegyzés fölött, hanem azért nem állhatá meg, hogy midőn hazafele balagott bajusza alá ne mormolja:

— Szeszélyes, nagyon szeszélyes . . . ! Én ki nem állhatom a szeszélyes nőket. Nem türhetem őket magam előtt. —

Persze, hogy nem türheti! Hanem hát a részeges sem türheti maga előtt a telt palaczkot!

(Folyt. köv.)

Ipariskolákról.

(Vége.)

(y—l) Az iskolázás az egy vasárnapot kivéve, természetes, hogy csak este történhetik, mégpedig, az első osztály minden nap, a második hetenként négyszer, u. m. vasárnap, kedd, csütörtök és szombaton, — a harmadik hetenként kétszer, vasárnap és kedden.

A helyiségeket illetőleg, a hat városrész egy-egy iskoláját fel lehetne használni az első és második osztály

részére, a harmadik osztály pedig egy a város közepén fekvő iskola helyiségben oktattaték, melyet annak növendékei, hetenként egy is csak kétszer gyűlvén össze, minden nehézség nélkül látogathatának.

Az ipartörvény 42. §-sa szerint az iparos tanonczt iskolába járásra szorítani köteles; ebből kifolyólag a tanoncokra nézve kötelező az iskolába járás, minek néha történő elmulasztása, csak betegség, vagy elkerülhetetlen akadályoztatás esetén lenne elnézhető, — utóbbi esetről a mester tartozván a mulasztást utólagosan s hiteltérdemlő módon igazolni.

Az inas, kit tanító mestere szorít az iskolabajjárásra, azt mégis elhanyagolná: felszabadítása batánapjának hátrább tételével; — a mester pedig, ki inasát alapos ok nélkül fogja el az iskolától: érzékeny pénzbirossággal s ismétlések esetén tanoncztarthatási jogától való megfosztásával lenne büntetendő.

Ezeket ugyan nem lett volna szükség annyira részleteznem, mivel nem én reám bízott az ezen dolog érdemében rendelkezés; de mint saját nézeteimet ecseteltem, tehát nem is oly czéloból, hogy ezen sorok irányadóul szolgáljanak az iparisoklók létesítése munkálatainál.

Az régi tapasztalás, hogy az u. n. olvasott emberek, nem olvasott társaik felett mindig gyakorolnak némi fölényt; így van az iparosokkal is. Akárhányat tudnék nevezni, őket személyesen ismervén, kik elhanyagolt nevelésük következményeit siratják jelenleg azon vigasztalan helyzetben, melybe a mostanában uralkodó szükség sorolta őket, kik jobb időkben is csak a mai és nem a holnapi nap számára is, élhettek.

A neveltség az, mely valamint mindenkit, úgy az iparost is saját becsének valódi tudására, észérése segíti. Önérzet és az ugynevezett „mesterlegényes hetykeség, vagy betyárság“ között a különbség óriási. A nevelt egyén képes helyét mindenütt betölteni; a hetyke, üres fejű betyár csak ott nyitja fel száját, hol saját magánál is hátrábbalókat lát, s kikről tudja, hogy őt bámulják. Okosabbak előtt pedig szólni nem bír, s szégyenelve tudatlanságát odább megy.

Elmultak azon idők, midőn még a papot is megkérdezték a törvény előtt, hogy tud-e írni? Feltesszük most mindenkiről, hogy legalább a legegyszerűbb elemi ismereteket elsajátította. S ha csalódunk gyakran, az nem a mi hibánk. Pedig ha jól megnézék egy aranyosrujtu nyak ravalós, kipomádézott, felsűtött hajju, kesztyűs segéd urat, százközött kilenczven-kilencznek arczából ki tudom olvasni, vajjon járt-e iskolába, s milyen sikerrel, és hogy nem felelte-e el azolta a nevét leírni? Soknál — fájdalom! — az tapasztalható, hogy feje irtesebb, mint mikor inasnak beállt. Ha igaz, hogy az arcz a lélek tükre: úgy a nem helyen való göggel felcsapott ajkák, s az e mellett minden nemesebb kifejezést nélkülöző szemek mögött nagyon szűk korlátok közé került ész lakhatik.

Tanítani kell tehát az iparos tanoncokat, hogy mesterségük és az ismeretekben egyformán haladván, felszabadulásukkor legalább birjanak annyi ismerettel, hogy tisztességes körben, mint leendő iparosok, mozogni tudjanak.

Ekkor igenis értem az iparos önképző egyletek eszméjét; de addig, míg iparosiskolák nem léteznek: még létjogukat is kétségbe vonom, s nem is engedném meg, ha rajtam állna, az ilyesek alakítását. Mert hogy kézzel foghatólag fejezem ki magamat, hogy lenne az épület tőzetét felrakni, ha még a fundamentum lerakva nincsen. Az ilyen iparos önképző — stb. egyletek, mindaddig, míg a segéd nem tudja a tudnivalókat, s nem érzi a hivatását, társadalmi rendeltetését, ritkán szolgálnak egyébre, mint holmi légből kapkodott internationalis ideák terjesztésére, melynek következesei a strike és nyomor. Példa: quantum satis.

Debreczenváros iparosainak állna kötelességében az iparisoklók felállítását sürgetni, mithogy az idők folyamában még eddig nem cselekedtek: azt a nyomó, s igen sok önérzetet elrabló czéhrendszernek tulajdonítom. Ez azonban a szabadelvű ipartörvény által előírtóltrén, remélem, hogy városunk derék iparosai nem engedik magu-

kat oly hirbe hozatni, mintha az ifju nemzedéknek a korral való haladhatóságának ők is tényezői lenni nem akarnának.

Isten velünk, a viszonylatásig!

Vegyes.

— **Táborszky és Parsch** nemzeti zenemű kereskedésében Buda-pestén megjelent: Elméleti és gyakorlati zongora iskola könnyen felfogható rendszerben számos két és négy kezű gyakorlatlalt.

Irta Köhler Lajos 238-ik mű.

A magyar vagy német kiadásnak ára 6 forint Köhler Lajos, e jeles zene — padagog, ki zongora — gyakorlati által világhírűvé lett e műben sok évi tapasztalatait rakta le. E zongora iskola oly nagy mennyiségű becses és czélszerű anyaggal tartalmaz, hogy kétségtelenül fel fogja szorítani az eddig megjelent iskolákat a zeneoktatás teréről.

A legelső zongora tanárok ítéléte szerint az iskola rendszeres beosztása, szakértelmes és világos jegyzetei és példái foga valamennyi eddig megjelent zongora iskola fölé helyezendő.

Jó lélekkel ajánlhatjuk e jeles iskolát, mely azonkívül diszes kiállítás, szép nyomás és aránylagos olcsóság által is kitűnik, úgy a tanárok, mint a tanulók figyelmébe. Megrendelésnél félreértesek elkerülése végett pontos kérjük megjelölni a mű számát (238-ik m.)

— **Érdekes igényper.** Az öreg Kubinyinál e napokban foglalás eszközöletlenség, a többiközt azon disz kard is bírói zár alá került, melyet a fejedelem ajándékozott volt a kitűnő honfnak. Hogy e szép műdarabot a nyilvános elárvereztetés elől megmentésék, sokan azt hozták ajánlatba, hogy föl kell kérni a magyar királyt, miszerint e kardra nézve a foglaltó ellenében igénykeresettel nyujtson be. Igaz, hogy igen érdekes per volna, hol az igénylő egy koronás fő, hanem azért mégis csak helyesebb eljárás lesz, ha azok tanácsát követik, kik, hogy a szép diszművet, mely már azért is nyert becsben, mivel egy kitűnő honfi: Kubinyi tulajdonja volt, megmentésék, azt hozták ajánlatba, miszerint azt a magyar főurak a magyar nemzeti muzeum számára gyűjtés után megvegyék. Kubinyi kardja több becses per, mint egy pick ass, pedig hát ez utóbbi nagyuraink nem egy ezer forintjában fáj!

— **Tiszteletbeli tudományosság** Berde Áron a kolozsvári egyetemen a jog és államtudományok nyilvános és rendes tanára, az általa előadott tudományokban kifejtett tükély jutalmazásául jogtudórrá nevezetett. A nevezett tanár kétségtelenül megérdemli, hogy kitüntetessék, s nem is ő reá vonatkoznak, midőn azt mondjuk, hogy tiszteletből valakit tudossá tenni ép olyan értelem nélküli, mintha valakit tiszteletből millióssá neveznének ki. A tudomány nem cím, — nem adományozható kilybőség, azt valóban meg kell szerezni, mert különben biborpalástá válik bizonyos füles állat hátán. Nevezés e nek valakit tiszteletbeli mágnessá, tanácsossá stb. az ellen nincs szavunk, hanem a tudósnak valamint a gazdag embereknek önmaguktól kell lenniök.

— **Ember erőre alkalmazott mozdonyok** Horthi Horváth Ferencz oly gépet talált föl, melynek segítségével egy ember negyven, ötven emberrel terhelt kocsikat könnyű szerrel mozgásba hozhat. A találmány Buda-Pestlen lesz közszemlére téve. Ha e találmány gyakorlatinak fog bizonyulni, úgy az, oly helyeknek, melyek valamely vasuti állomáshoz közelenek megbecsülhetlen kényelmet fog biztosítani.

— **Különös vendég.** A nagy hideg és — legfőkép — a magas rétegű hó által a hegyesvidéki vaddisznók is kiszorítottak állandó tanyáikról. Egy ily helyéről kiszorított vadnak a minap szépen behandukolt Vaiszlóra s ott felkereste a helység szivében eső kávéházát, melybe — előbb illendően koczogva az ajtón — belépdégett. A kávéházban a hérlőné és a kávéslány voltak jelen, vendégre várakozva, hanem amint a belépő különös vendéget megpillanták, majd hogy el nem ajánlták ijedtékben. Vadnak ő urasága azonban igen szerényen viselte magát, sokkal szerényebben, mintha frakkot viselt volna; még csak két értelmű szavakat sem intézett a megrémült nőkhöz! mely szerényesség által a hérlőné fölbátoritaván, egy seprével jól orra koccintotta ordas bécseit, mire az megfordult és további háztársaság nélkül eltávozott. Később az urasági baromudvarban láták őt, hol több lövéssel üdvözölték, hanem bundája valószínűleg igen kérges lehet, mert a lövéseket föl sem véve távozott el onnan is.

— **Ussora.** Nagy-Somkuten egy ottani paraszt ember bizonyos izraelitától oly módon kölcsönzött föl 23 forintot, hogy ha ez összeget a kötvényben kitelt határidőre le nem fizetné, minden egy forinttól minden további napra 3 forintot fog késedelmi kamatul fizetni. Ámde által a fizetési határidő meg nem tartatott; a kérdés peressé vált s az illetékes bíróság adóst a 23 forint s annak késedelmi kamataiban, összesen 398 forint 13 krajczárban elmarasztalta, mely összegért most az adós haj-

lőkat fogják elárverezni. Ez alkalmából ismét emlékeztetbe hozzák a lapok Gyalokai Antal országgyűlési képviselő azon javaslatát, hogy az uzsora törvény újra hozassék be s még olyanok is akadnak, kik az indítványt helyeselni látszanak — pedig az eféle bajon nem uzsora törvény, hanem kisebb pénztárak felállítására által lehetne csupán segíteni, melyekből a megszorult kis birtoikos hosszadalmas ceremónia nélkül kaphatna pénzt. Ha azt akarjuk, hogy az élezkamara öre ne lopja el a gondjaira bízott eleséget, jól kell tartani az őrt, mert ellen esetben minden törvény daczára is lopni fog.

— **Kénytelen vevő.** A napokban Duda-pestén egy vidéki fiatalember a váci-utca egyik árverező kereskedésébe belépvén ott 5 forintért egy vég vásznak vásárolt s oda adott a kereskedőnek egy 50 forintos bank jegyet, hogy adjon abból vissza, vissza is adtak neki 10 darab vásznak, azon állítással, hogy ő azt mind megvásárolta. A vidéki vevő nem hagyta magára disputáltna a 10 darab vásznak, hanem panaszt emelt pénze visszatartása végett. Valószínű, hogy az ifju nem megy többé az árverezőkhöz vásznak venni.

— **Párhaj és imét párhaj.** Nagyváradon két ifju, Kolozsvárt pedig egy ifju mágnás és egy honvéd tiszt vitak meg e napokban egymással. Mindkét párhajnak oka cseklőség volt, eredménye pedig, hogy a vívó felek pár gyűszűnyi vérel kevesebbet vittek haza, mint mennyit a vihelyre vittek. Mint látszik, fiatalaink közül némelyek vérbőségben szenvednek s aztán, hogy egy csapással két legyet üssenek, ráhagynak egymás tyukszemére, anélkül, hogy „pardon”-t mondanának, minek eredménye természetesen „kard ki kard.” — Ily módon meglehet gádzálkodni azt az egy forintot, melyet a borbélynak érvágásért adni kellene s még a mellé, holmi vadregényes kedélyű hölgyecskék meg is bámulják az érdekes sebesültet, ha halvány arcczal s felkötött karral napvilágra megy. — Oh k a c z a g a n y o s Árpád! nem változol-e k a c z a g ó v á, látva, hogy pipaszár lábú utódaid — azt az aczell, mely a te kezében maga a halál volt, mily ügyesen tudják érvágóul alkalmazni?

— **Betűforradalom.** Nem valami véres és korszakalkotó forradalomról van szó, mely hez a zenekart kardenegés kürtök zaja s az ágyuk moraja szolgálatja! A betűk sokkal okosabb portékák, mintsem hogy egymást a potrohos O, vagy ágaskodó Á betű fejedelem kedvéért agyonpüfölni hajlandók volnának; a folyamatban levő forradalomnak sem indítóik, hanem csak tárgyai. Akadnak ugyanfordis tudósok, kik — egyéb dolgok nem akadván — azon török a fejéket: miként lehetne a S összetett betűhangot, minő például a gy, ly, ty stb. egy jeggyel kifejezni? Most midőn egész Európa a helyesírás egyenlősítésén törekszik, korszerű lehet e kérdés, de épen, mert azon kell igyekeznünk, hogy a hangok más nemzetek által is ösmert jelekkel fejezzenek ki, nem tartanók tanácsosnak újabb s más nyelvekben ösmertelen jeleket venni föl a meglevő betűk sorozatába. Ha a francia a c h a t e a u - j á t a t ó r a akarja egyszerűsíteni; vagy ha az angol a n i g h t - o t egyszerűen a j i t - n a k akarja írni, törekvését helyesnek találjuk, amde mirevaló volna nekünk a d - nek két farkat kanyarítani, hogy az által fejezzük ki a mostani gy - t melyet az idegen ha nem is tisztá gy - nek, legalább gi - nek első látásra ki tud ejteni?

— **Haladunk.** Midőn az angol alsó házbán Stuart Mill indítványa folytán a nők emancipációja körül forgott a vita, egyik államférfiugy szólt: Hagyjátok a nőket magokra, majd emancipálják őket magokat a ti segélyetek nélkül is. — És ez államférfiának igaza volt. A nők átveszik a férfi szokásokat, szenvedélyeket, bűnöket stb. mi pedig — hogy a simetria meg legyen — asszonyossá válunk s ez a cserelere annyira megy, hogy nem messze lehet már az idő, midőn valakit csak orral fogunk megösmerni, hogy melyik nemhez tartozik, mert az egyiknek hosszu, a másiknak meg kurta haja van. Eddig a váltóhamisítás szép mesterségét üzni csak bizonyos férfiaknak volt előjogunk; hanem most agart egy nő is, ki a férfiaknak itt sem akar engedni; kapta magát, ő is hamisított vagy 10,000 frtig váltókat, hanem rajtavesztett s a pesti fenytörvényeszek által két év sjuj börtönre ítéltetett. A tetes a magassabb körökhöz tartozik, neve: Salamon Ilona; a tárgyalásból kitünőleg véghetlen szerelemvágó volt, mely szenvedélyét csak a pénz iránti ellenállhatlan vonzódása mola felül. Oh hölgyek! ne igyekezzetek ti a férfiakat versenyezni, mert a rozsot, ha megszűnik rozsot lenni, túskebokorra változik.

— **Színház:** Vasárnap: Ciz madia mint kísértet. (Vizvári utolsó föllepte.) Hétfőn: Georges herczegnő. (dráma.) Kedd: Dobó Katica (vigjáték.) Szerda: Salome (dráma.) Csütörtök: Az ördög naploja (vigjáték.) Szombat: Norma, (opera.)

Az ezeltűt elmúlt hét a színházi pénztár ünnepe volt. Vizvári ur, mint vendég minden felleptével zsufolóság megtölté a nézőtűrt. Volt pénz, mint polyva! Igaz ugyan, hogy a szellemi élvezekről nem mondhatjuk ugyanazt, mert az ezalkalomra kiválasztott darabok kissé értéknélküliek voltak. — De sebaj! jól teszi az intendatúra, ha a vendégszerpelletűt egy egyenkel kik közönséget képesek gyűjteni, tovább is folytatja. Ezek megtűtik a pénztárt s mintetalán műtvezt tekintetűből vesztenék, kárpótolni fogják derék színészeink a rendes előadások alkal-

mával, — mert hisz erre ő k is képesek!! A vendégszerpelletűt — melynek mellözése eddig elv volt nálunk, sokan azért kárhoztatták, mert — szerintűk az a rendes előadásokra visszahatással van; — hanem az nem áll. A rendes közönség, melynek a színházba járás s z e l l e m i s z u k s é g l e t, így is megtartja szokott helyűt; a színházban nem járók még csak szinlap reklamok által édesgelhetők Thalia templomába; mint-hogy pedig illo, hogy ezek; kik az óriási majoriástást képviselik, szintén áldozzanak valamit a közűrt, csak mentől több vastag betűt a szinlapra!

— **A siami ikrek végnapja.** A siami ikrek nincsenek többé! Egyik a kettű közül: Chany már régebb idő óta gyöngéledkűvén, végre nagyművű szűhűdűst kapott, minek következtűben hosszabb ideig ágyban maradni volt kűnytelen; a másik testvűr: Eng természetesen szintűn kűnytelen volt fekűdűni beteg testvűrűvel. Kűsűbűb Chany szűhűdűse javulűfelben levűn, mindkettűn elhagyhaták az ágyat s néműr rövid sétát istehettek az utczák, ha tudnűjllik az idő szépsűge ezt megengedte. Azonban e nagyon szerűny élvezetnek sem örűlhettek sokáig a sors által elvűlhatlanna tett szerencsűtlenek: Chany ugyanis nem sokára hűlésű hagasatásokat kapott csontajában, s oly kegyetlen szenvedűsűsűnek jűlűn martaleka, hogy fájdmala csilapításúra el kelle bűdűtűnia krűzűt s erzenűve a brandy igen alkalmas eszűkűznek látszott; napokon keresztül szenvedűt mámor álomban — s vele a jőzan testvűr. Végre eljűtt a legnagyobb orvos. ki a betegeknek oly biztos curával szűgűl, hogy gyűgykezelűse után az illetű soha sem lesz többű beteg; bekopogtatott hozzájuk a kaszás halál Chanyt kivágtá az elűk rendűbűl. Halálőzása éjű 10 órakor törtűnt. Eng tanuja volt halálkűzdelmeinek s oly műly bánat tepte el testvűrű szűvűt, hogy nem élhette tul annak halatál, ki egy életre sorsavá lett jűelűve a vűgzet által. Reggeli öt órakorűl ő is kiadű lelkűt s így a kűt őssűzűttű testvűrűt most ugyanazon hantok fűdűk. Ez életűben egyűtt örűltek és egyűtt bánkűdtek, most pedig egyűtt alusszák a maz órűk álmat mely után Beilo, talánja“ következik.

— **A vűrűs szűn a forradalom szűne.** Eurűpában a munkások kérdűse egyik a legforadalmibű kérdés, s mint látszik a legnyugalmas kedűlyű nűpet is képes áthadni. Azt senki se mondhatja ránk, magyarokra, hogy foradalmi hajlamokkal bírnánk s ime, az internacionale szűlem mégis talál magának nálunk létűt. Vasárnap temettek Buda-pestűn egy internacionalistá társai, a munkások. Az elhunyt neve Vűcsey Jűzsef, ki a híres munkásperben is érdekelű volt s e miatt Vűcsezon fogásbagn tartatott. Az elhunyt gűzsmenetű elűtt vűrűs zászlű vitetűt, mely körűlműny sok bűműlűt gyűjtűtt a vűgűztűsűtesűg tűvűk kűrű. A temetűben pap helyet, munkások tartottak emlékbűszűdűt.

— **Deák Ferencz** egűzsűgi állapota igen agasztű hanyatlásnak indűtt; orvosán, rokonán s pár legmeghittűbb barátján kívül senki nem fogad; a kűzűgyekkel egy általán nem foglalkozik s mint itt-ott felvont szeműdűlkekűl gudossak; a tavaszat a alligha életűben őrű. A fejedelem meghagya egűzsűgi állapotában mutatkozű minden jelentűkenyűbb változásról őt azonnal táviratilag értesűtsűk.

Bekűldetett.

Minden betegnek erű egűzsűsűg gyűgyűszer és kűltsűgnűlkűl:

Revalesciere Du Barry Londonból.

Az izletes Revalesciere du Barry gyűgyűtűpsűzer, elűz minden betegűsűget, melyek az orvosságnak ellenállnak; u. m. gyomor, — ideg, — mell, — tűdű, — máj, — mirigy, — nyák-hártya, — lélekűsű, — hűlyag és vese fájdmalakat, gűműbűkűr, hasmenűst, aszkűrt, asthmát, kűhűgűst, emészűtellenűsűget, dugulást, hideglelűst, szűdűlűst, vűrtűlűlűst, fűlzugást, gyomor-űmelygűst és hűnyást meg a terhűsűg ideje alatt is, diabetest, bűkűrt, elsűvűnyodást, csűzt, kűszűvűnyt, sápkűrt. Kivonat 75'000 bizonyítványból: Gyűgyűlások felűl, melyek minden orvosságnak ellenálltak:

Az izletes Revalesciere du Barry eltűvűt minden betegűsűget, melyek az orvossűgoknak ellenállnak; nevezetesen gyomor, — ideg, — mell, — tűdű, — máj, — mirigy, — nyák-hártya, lélegűsű, — hűlyag és vese fájdmalakat, gűműbűkűr, hasmenűst, aszkűrt, asthmát, kűhűgűst, emészűtellenűsűget, dugulást, hideglelűst, szűdűlűst, vűrtűlűlűst, fűlzugást, űmelygűst és hűnyást meg a terhűsűg alatt is, diabetest, bűkűrt, elsűvűnyodást, csűzt, kűszűvűnyt, sápkűrt. Kivonat 75,000 bizonyítványból, oly gyűgyűlásokról, melyek minden gyűgyűszerre dacollak:

Műtű ő szűtsűgűe a Pápa az izletes Revalesciere du Barry-használata által szerencűsűen meggyűgyűt, és igenok orvosa valamint kűrházak is elismerték annak hatasat: senkűsem fogja

kétségbevonni többé ezen kellemes gyógytápszer erejét, s a következő betegségeket soroljuk fel, melyek minden orvosszer használatra és költségnélkül eltávolíthatók, u. m. gyomor, — ideg, — mell, — tüdő, — máj, — mirigy, — nyákhártya, — lélegzési, — hólyag és vesefájdalmak, gümőkór, nátha, köhögés, emésztelenség, szorulás, hasmenés, álmatlanság, gyengeség, aranyér, vizeletbetegség, hideglelés, szédülés, vértórtulás, fulguzás, gyomorérmélyég és hányás még a terheség ideje alatt is, diabetes, buskomorság, elsóványodás, csusz, köszvény, sápkór. Kivonat 75,000 felgyógyulástól bizonyítványokból, mely bajok minden orvosságnak ellenáltak: 73,877. számu bizonyítvány.

Buda, Bécsikaputeza 589.
26 napig élttem az istennel küldött Revalescierevel csupán. Ezen isteni adománya a természetnek én nálam, kétségbeesett állapotomban csudát tett, mely miatt nem késem ezen gyógytápszer a szenvedő emberiségre nézve mintegy második isteni kinyilatkoztatásnak nevezni. Ezen drága Revalesciere engem igen veszélyes tüdő és légsző hurutból, fejszédülés és mell szorongásból mentett ki, melyek éveken át daczoltak minden gyógyszerrel. A természetnek ezen csodájának megérdemli tehát a legfőbb dicsőretet, s a szenvedő emberiség számára következőképp legjobban ajánlható.

Köller Flórián,
es. kir. nyugalm. katonai tisztviselő.

Táplálóból a husnál, felöltöknél és gyermekeknek ötven-szeresen megtakarítja árát az orvosságokban,

Ára 1/2 fontos bádog szelenczében 1 ft. 50 kr. 1 fontos 2 ft. 20 kr. 2 fontos 4 ft. 50 kr. 5 fontos 10 ft. 12 fontos 20 ft. 54 fontos 36 ft. Revalesciere kétszertűl, szelenczében 2 ft. 50 és 4 ft. 50 kr. Revalesciere csokládé por és táblácskaalkalban 12 csészére 1 ft. 50, 24 csészére 2 ft. 50; 48 csészére 4 ft. 50 kr., poralokban 120 csészére 10 ft. 288 csészére 20 ft. 576 csészére 36 ft. Kapható Barry du Barry és társauál, Bécs, Wallfischgasse nr. 8 valamint minden városban gyógyszerészek és fűszerkereskedőknél is; a bécsi ház minden vidékre posta-utalvány, vagy utánvét mellett is küld.

Magyarországban kapható a következő helyeken és uraknál, Arad, Tones és társa; Debreczen, Mihalovics István, gyógyszerész a kigyóhoz; Duna-Földvár, Nadhern Pál; Eszék, Dávid Gyula gyógyszerész; Maros-Vásárhely, Fogarasi Demeter J.; Pest Török József gyógyszerész; Székes-Fehérvár, Diabella György; Temesvár, Quiriny Albert városi gyógyszerész, Wersetz, Fischer Móricznál.

A mezőgazdász urakhoz, különös megfigyelés végett.

Csőplőgépek ajánlatnak, melyek ifj. Weil Móricz igen előnyösen ismert majna-frankfurti cége által oly gazdaságok részére szállítatnak, melyeken nagy gözcsőplőgépek előnyösen nem használhatók. Ezek oly gyakorlatiak és czélszerűeknek bizonyultak be, hogy több gazdasági egyletek és hatóságok terjesztésük körül fáradoznak s hogy 2 év alatt mintegy 3000 darab adatott el. Árúkgiben csekély, csak 130 frittól (bérmentes beküldéssel) kezdve egy teljes gépért, felfelé. További kérdéseket kétrünk levélben a fent említett céghez intézni, vagy valamelyik ügynök urhoz.

Kihuzott lotteria számok. 1874.

Bécs. 7. Febr. 87, 41, 37, 58, 1.

Debreczeni piaci középár, mérőben. 1874. Febr. 10.

Buza 740. Kétszeres 610. Rozs 505. Árpac 300. Zab 210. Tengeri 390. Kóleszer 490. Kása 870. Izsák burgonya 200. 1. mázsa szalonna 36—37—38ft. Háj 1 mázsa 38—39—30ft.

Bécsi börze Febr. 13 Ezüst 10685. Arany —.

Feloldó szerkesztő s kiadó **Báthory Sándor.**

Tiszavidéki és arad-temesvári vasut.

MENETREND, 1873. november 16-tól további intézkedésig.

I. Bécs és Pestről Kassa felé.

Bécs ész.v. ind.	6. p.	6. p.	6. p.
" áll.v. "	8. este	8.30 reg.	
Budapest	7.30 reg.	8.45 "	
	1., 2., 3. oszt.	1., 23. 4. a.	3., 4. o.
Czegled	10.18 reg.	9.18 este	4.—reg.
Szolnok	11.22 "	10.26éjjel.	6.16 "
P.-Ladány	2.—délü.	1.52 "	1186. a.
Debreczen	3.51 "	4.30 reg.	2.30du.
Nyíregyh.	5.39 "	7.48 "	(érk.)
Szerencs	8.4 este	11.27 "	1., 2., 3. o.
Miskolcz	9.25 éjjel	15.1du.	8. reg.
Kassa érkezés	11.51 éjjel	6 este	11.43du.

IV. Kassáról Pest és Bécs felé

Kassa indulás	6. p.	6. p.	6. p.
Miskolcz	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3. o.	1., 2., 3. o.
Szerencs	5. reg.	9.20 d. o.	6.1 este
Nyíregyh.	7.42 "	1.41 d. n.	9.24 "
Debreczen	8.53 "	4.14 "	(érkezé)
P.-Ladány	10.43 déle.	7.17 este.	3. 4. o. s.
Szolnok	12.43 délu.	10.12 éjjel.	3.25 du.
Czegled érk.	2.24 "	12.22 "	6.29 este
Pest	4.54 "	5.59 "	8.45 "
Bécsiész.v.ér.	8.31 este.	8.45 "	
" áll.v. "	6.3 reg.	6.9 este.	
	6.20 "	6.24 "	

II. Bécs s Pestről Arad s Temesvár felé.

Bécs ész.v. ind.	6. p.	6. p.	6. p.
" áll.v. "	8.—este	9.30 reg.	
Budapest	7.30 reg.	8.26 este.	
Czegled	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. o.	3., 4. o.
Szolnok	10.18 déle.	8.3 "	6.30r.
Mező-Tur	11.12 "	10.15éjjel.	8.54 "
Csaba	12.22 délu.	12.5 "	11.42. e.
Arad érkezés	2.1 "	2.55 reg.	4.16. d. n.
" indulás	3.36 "	5.35 "	7.33 e.
Temesvár érk.	3.56 "	6.— "	
	5.46 este.	8.86 "	

V. Temesvár s Aradról Pest s Bécs felé.

Temesvár ind.	6. p.	6. p.	6. p.
Arad érk.	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3. o.	1., 2., 3. o.
Csaba ind.	10.17 reg.	5.56 délu.	
Mező-Tur	12.12 "	8.40 "	3., 4. oszt.
Szolnok	12.30 délu.	9.10 "	6.20 reg.
Czegled érk.	2.10 "	11.42 éjj.	10.12 d. o.
Budapest	3.43 "	2.14 "	1.59 d. n.
Bécs ész.v. érk.	4.54 este.	1.49 "	5.34 "
" áll.v. "	6.3 reg.	6.20 "	6.24 "

III. Bécs és Pestről Nagyvárad felé.

Bécs ész.v. ind.	8.6. — p. este.	8.6.30 p. reg.
" áll.v. "	8.20 "	8.45 "
Budapest	7.30 reg.	8.26 este.
Czegled	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3., 4. o.
P.-Ladány	10.18 "	9.18 "
N.-Várad érk.	2.35 délu.	2.10 éjjel.
	4.47 "	5.21 "

VI. Nagyváradról Pest s Bécs felé

N.-Várad ind.	1., 2., 3. oszt.	1., 2., 3. o.	1., 2., 3. o.
P.-Ladány érk.	11. o. 22 p. déle.	9.6. — p. este.	
Czegled	1.23 "	11.45 éjjel.	
Budapest	5.49 "	5.59 reg.	
Bécsi év. v.	8.31 este.	8.45 "	
" áll.v. "	6.3 reg.	6.9 este	
	6.20 "	6.24 "	

A vonatok indulási ideje a közhöz és állomásokról, valamint azok csatlakozása Aradon, Csabán, Nagyváradon, Kassán, Miskolczon és Temesváron a pályaudvarokon kifüggesztett menetrendekből tudható meg.

Pályacsatlakozások:

- I. Aradon:** az első erdélyi vasut s emelvény a tárhoz a Gyula-Pehérvár felé s Petrozsfány és Gyula-Pehérvár felé Szolnok s Szeged felé.
- II. Csabán:** az alföldi vasut vonatról Szeged Nagyvárad, Arad, Temesvár és Szolnok felé.
- III. Debreczenben:** Kassa és a m. északkeleti vasut vonathoz Sziget felé, s innen Czegled felé.
- IV. Kassán:** a kassa-oderbergi vasuton Oderberg és Eperjes és a m. északkeleti vasut vonathoz Lemberg és Sziget felé. A kassa-oderberg vasut 3. sz. személyvonata Oderberg és Eperjesről a 2. sz. vonathoz Czegled felé és ezen vasut Oderbergből jövő 5. sz. és Eperjesről jövő 305. sz. vogyos-vonatai a 6. sz. vonathoz Miskolcz felé.
- V. Miskolczon:** Hatvan és Budapest felé.
- VI. Nagyváradon:** az alföldi vasut vonathoz Eszék és a m. keleti vonathoz Kolozsvár és Brassó felé.
- VII. Nyíregyházán:** Ungvárv felé.
- VIII. Szerencsén:** S.-A.—Ujhegy Sziget felé.
- IX. Szolnokon:** Hatvan felé.
- X. Temesváron:** Szeged és Baziás felé.

Az igazgatóknak

HIVATALOS ÉS MAGÁN HIRDETÉSEK.

686a.
1873.

Árverési hirdetés.

A debreczeni királyi törvényszék mint teleshivatali hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **Jobbágy János** részére, alperes **Kiss Istvántól**, 200 ft. tőke s járulékal erejéig felöltött ingatlanság; u. m. a debreczeni 2061. sz. könyvbé bejegyzett, Kismester-utczai 1532. sz. háznak és 1 hold 1530 □ öl külső földnek alperest illő, s 1700 ft-ra becsült fele része **folyó 1874. d.ik évi márczius hó 11. d.ik szűkség esete** **ápril hó 11. d.ik napján**, d. u. 3 órakor, a törvényszéki irodában, kiküldött végrehajtó Vetési Mihály által megtartandó árverésen elfognak adatni.

Kiküldési ár a becsérték, melynek 10% vagyis 170 ft, a árverelni szándékozók által, a kiküldött árverelő kezéhez, bánatpénzzel leteendő.

A vételár 5 egyenlő részletben, és pedig a leltetésől számítva, 1—5 és 5 hónap alatt esedékes 6% kamattal együtt fentirt törvényszéki hatóságnál lefizetendő, a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

A többi felvételek a kiküldöttől, és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint törvényszéki hatóságnak 1874. január 16 tartott üléséből.
2—3. **Boruss József** jegyző.

239.
1874.

Arverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tételik, miszerint a felperes **debreczeni takarékpénztár** részére, alperes **Szabó Lajostól** 1040 arft tőke és járuléka erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. a debreczeni 1657. számú telekjegyzőkönyvben bejegyzett hüvelykes utcai 1066. sz. házastelek, és 1 hold 110 □ öl külső földnek alperest illető s 1650 arft becsült fele részre folyó 1874-dik évi **március hó 17-dik**, szükség esete **aprilis hó 17-dik** napján délutáni 3 óraker, a telekkönyvi irodában, kiküldött végrehajtó Török Péter által megtartandó árverésen el fog adatni.

Az árverési feltételek a következők:

1. Kiküldési ár a becserlték, melynek 10%-a, vagyis 1650 arft. az árverelni szándékozók által a kiküldött árverelő kezébe bánatpénzül letendő.

2. Az ingatlanok az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-ik árverési határnapon azonban becsáron elől is eladatnak.

3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig az első a leütéskor azonnal, a 2-ik a leütés után 1 hó, a harmadik 6 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamattal felírt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az első részletbe tudatik.

4. Vevő a vett felhárzik a leütéstől 14 nap múlva, a fél külső földnek pedig azonnal birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezetni.

5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlan után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.

6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlan bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. § értelmében vevő kárára és veszélyére újabban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron elől is elfognak adatni.

Egyszersmind azok pedig, akik a lefoglalt ingatlanra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnék felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetés közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt — felírt telekkönyvi hatósághoz nyújtásuk be.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874-dik évi február hó 6-dik napján tartott üléséből.

1—3. **Boruss József,** jegyző.

377.
1874.

Árverési hirdetés

A debreczeni kir. tsvezék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tételik, miszerint a felperes **Kovács Lajos** mint Matócsi Ferenc engedményese részére, alperes id. **Kovács Mihálytól** 47 ft 20 kr tőke, s járuléka erejéig lefoglalt, a debr. 11. sz. tjkvbe. a I. II. és + 1642, 2555, és 3273 h. sz. a. továbbá a debreczeni 4629 és 1735 sz. tvknyvben bejegyzett ingatlanokból alperest illető s összesen 950 frba becsült $\frac{1}{60}$ rész, a közös jövedelemből 1873. évtől fogva eső járulékkal együtt, a megkísérlett 1-ső árverésen el nem kelvén, a 2-ik árverési határidőben, u. m. **folyó évi február 20-kán d. u. 3 óraker** a tkv. irodában, kiküldött végrehajtó Kovács József által megtartandó árverésen, szükség esete becsáron elől is el fog adatni.

Kiküldési ár a becserlték, melynek 10% vagyis 95 frt a venni szándékozók által a kiküldött árverelő kezébe bánatpénzül letendő.

A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 1, 3 és 5 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamattal, a fent írt tkvi hatóságnál lefizetendő. — A többi feltételek a kiküldöttéül és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék mint tkv. hatóságnak 1874. január 23-án tartott üléséből.

3—3. **Boruss József** jegyző.

512.
1874.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság által közhírré tételik, miszerint a felperes **debreczeni ipar és keresk. bank** részére, alperes báró Staudach Adolfné **Dragota Rózától** 10,600 ft tőke és járuléka erejéig lefoglalt ingatlan, u. m. a debreczeni 2505. sz. tjkvben alperes és testvére Dragota Erzsébet közös tulajdonokul bejegyzett **piacutcza 1824. sz. házastelek**, és **15 hold 300 □ öl külső földnek** alperest illető s 30,000 frba becsült fele része, a megkísérlett 1-ső árverésen el nem kelvén, a kitűzött 2-ik határ időben u. m. f. évi **február 26-kán** d. u. 3 óraker, a tkvi irodában, kiküldött végrehajtó Vetési Mihály által megtartandó 2-ik árverésen, szükség esete becsáron elől is el fog adatni.

Kiküldési ár a becserlték, melynek 10%-a, vagy is 3000 frt, a venni szándékozók által a kiküldött árverelő kezébe bánatpénzül letendő.

A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva az első 1 hónap, a második 3 hónap alatt, a harmadik 6 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamattal együtt, felírt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

A többi feltételek a kiküldöttéül és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874-dik évi január 30. napján tartott üléséből.

Boruss József,

jegyző.

2—3.

401.
1874.

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tételik, miszerint felperes **Ranunkel Rozália** részére **Kalmusz Pálnétól** 250 arft tőke s járuléka erejéig lefoglalt, s a debreczeni 2511. számú könyvben jegyzett Kádas-utca 1832. számú házastelek, kert, és 5 hold 1450 □ öl külső föld felperes engedményese **Gerébly Fülöp** részére megkísérlett első árverésen elnem kelvén, a kitűzött 2-ik határidőben u. m. f. évi **február hó 16-kán** d. u. 3 óraker a telekkönyvi irodában kiküldött végrehajtó Kovács József által megtartandó árverésen szükség esete becsáron elől is elfognak adatni.

Kiküldési ár a becserlték, melynek 10%, avagyis 800 arft. a venni szándékozók által a kiküldött árverelő kezébe bánatpénzül letendő.

A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számított 1—3 és 5 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamattal felírt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő.

A többi feltételek a kiküldöttéül, és a telekhivatalban megtekinthetők.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874. Január 25-kán tartott üléséből.

Boruss József,

jegyző

3—3.

7003.
1874

Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tételik, miszerint a felperes **debreczeni ipar és kereskedelmi bank** részére, alperes **Kocsis Mihálytól** 200 arft tőke és járuléka erejéig lefoglalt ingatlan, u. m. a debreczeni 65 számú telekjegyzőkönyvben bejegyzett cegléddűtcza 174-ik sz. házastelek és 4 hold 200 □ öl külső földnek alperest illető 600 frba becsült fele része folyó 1874-dik évi **március hó 9-ik**, szükség esete **aprilis hó 9-dik** napján délutáni 3 óraker, a tkvi irodában kiküldött végrehajtó Vetési Mihály által megtartandó árverésen el fog adatni. — Az árverési feltételek a következők: 1. Kiküldési ár a becserlték; melynek 10%—a, vagyis 60 frt az árverelni szándékozók által a kiküldött árverelő kezébe bánatpénzül letendő. 2. Az ingatlan az 1-ső árverési határonapon azonban csak becsáron felül vagy azon, a 2-ik árverési határnapon azonban becsáron elől is eladatnak. 3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig az első a leütéskor azonnal, a második 1 hónap, a harmadik a leütéstől 2 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6% kamattal felírt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az első részletbe tudatik. 4. Vevő a vett felhárzik a leütéstől 14 nap múlva külső földnek pedig azonnal birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezetni. 5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlan után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet. 6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlan bármely érdekelte fél kérelmére a p. t. r. t. 459. § értelmében vevő kárára és veszélyére újabban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron elől is el fog adatni.

Egyszersmind azok, akik a lefoglalt ingatlanra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnék, felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetés közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt — felírt telekkönyvi hatósághoz nyújtásuk be.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1874-dik évi január hó 16-dik napján tartott üléséből.

Boruss József,

jegyző.

3—3.